

ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝΟΕΒΡΑΙΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΜΩΥΣΗΣ ΜΠΟΥΡΛΑΣ

1938: Μιά Ποιητική Συλλογή με τίτλο «Τέ πρώτα Κρινανθίσματα»

Ταύ κ. Γ. ΣΩΓΡΑΦΑΚΗ

Μιά νέανικη συνή, τις δύλη
εις νό δοκιμαστή το ποιητικό της
φυλλογενεῖα, να φέρει το μήνυμα
τούς λαϊκούς απόρους, τούς
χωρικούς χωριά τούς ταῦ, στα
φύδερο μορφιστού του θεατρού.

Όμως, από τη φαντασία, δύ^{λη}
λια δεν έχουν γενέση. Κάποιο άργη
μέρη παραμεινεῖν, Κάποια στιγμή
διατηρείται. Κάποιο γενέρα
μετατείνεται σύμφωνη, στηρ θύμωρα
κατάλοιπο..

Μιά ποιητική συλλογή, πάν
μη πολύτιμη λ' ή κ' υθετε
σύγχρονης τα δεν του σταύρωστη
μέρη του πολύτιμου. Μάζ επιτρέπει
και σημάρα διάφορη, έπειτα από
15 άλλατρα γραύτα, να διασκήνωσει
τη διάσκεψην ψυχής για
την τάξη τόσα τα δύο
στα μελλοντικά γράμματα.

Οποιουδενού, ίσων ο Ανδρίας
Μπουρλάς, Κ' αύτος, εκδόσεις Χα
λκίδης δίλλια συμπλοκής μετ', ισο
ρρόπτην επίδημον μέσα στην Φ
ράντσεστερη σεβινή γλυκοτονία ήσει;
μποράειντος φυλετικού δικούγαλοι.

Όμως νά πού τώρα, έπειτα ο-

Ταῦ κήπου πρώτης κρινανθίσματα
κάτια σπέν πιθίριστον ούρανο,
ταῦ είναι μου πρώτα φτερωτήσματα
ε' διείριαν τόσαρο, θίλαργυνό.

Τοῦ κήπου πρώτα κρινανθίσματα
γλυμά, λευκά, αὖν τὸν θέρο.
τῆς λύρας πρώτα πιτινθίσματα
στής υπερήξης μου τό χόρο.

τοῦ κήπου πρώτα κρινανθίσματα
μιάς άφιξης διευθής άρχη,
σάς χωρίστε! Αισθαντήματα
στής πιτινθίσματα μαζ φύγει!

Νέ επειδός δίλλο τόσο, στ' θ
λιο μαρτινό οδύμιτος ο
Μπουρλάς, πιστεις έπικος παρά
λυρικής, θυμίζοντας διάρδοντας της
θεατρικώς και τών έμπνεων αγγείων.

Χαιρετε, χωρίστε ειδοξοί! τού κάστρου άδηγητες,
τοῦ πιτινθίσματος και τής γυμής Βιδάνεικης γενιατάς,
στή βόσσα, στής πιτινθίσματος οιώνια πικήτες,
άπ' τή ζωή κατάσπονται, πάντα άφρος και πά νόσοι!

πά μιάν φθίνοια ένιας τρίτου τοῦ
παύσας, φέρονται εύλαβοις στή
μηνή μας την διακριτή προσφορά,
ένος θυμικού πολιού, θυμικού
εσσού την σεργαγίδα
πάς έντονη πιπάτης ποσαστι-
κότης.

Η αυλαγή «τέ πρώτης Κρι-
νανθίσματος» δεν άποικείται μό-
ναν από ποιημάτια τραπέζιτης.
Διά του, Περιέχει και θρησκες
πεπονιστικούς. Είναι τοπάριον
Κ' είναι αι μεταφράστες μια
θεατρική ανάταση στή γλυκού
μας, τόσο, που αν δ' θέλεις ο
μεταφραστής δεν μάς πληροφορεῖς
πως άπρόμενο για σχο-
λικού φαρμακού στή γλυκού μας,
δεν διά τέλος δικοντία μάς πι-
πάτεσμε τός πρόστιτο για κάπι
που διγέτε άπο τά πραστικά
του δικοντία.

Έπειτα από την αρχεροτάκη
ποίηση στώς γυναίκα του, ο ποι-
ητής πιθανορεί εις τόν ίδιο τόν
τίτλο της αυλαγής του τό πρό-
το της ποίηση:

Ταῦ κήπου πρώτης κρινανθίσματα
κάτια σπέν πιθίριστον ούρανο,
ταῦ είναι μου πρώτα φτερωτήσματα
ε' διείριαν τόσαρο, θίλαργυνό.

Τοῦ κήπου πρώτα κρινανθίσματα
γλυμά, λευκά, αὖν τὸν θέρο.
τῆς λύρας πρώτα πιτινθίσματα
στής υπερήξης μου τό χόρο.

τοῦ κήπου πρώτα κρινανθίσματα
μιάς άφιξης διευθής άρχη,
σάς χωρίστε! Αισθαντήματα
στής πιτινθίσματα μαζ φύγει!

Τό τοίχομά του, τοῦ έπιγρό
στορι:

ΕΛΛΗΝΕΣ

διαφεύγει με τόν πιττρωτικό του
πολύριτο τόν συνορθωτικό
γλύκουσισσο του:

Μέ τούς πυρσούς στά χέρια μας και με φηλά τό βλέμμα
με ζωτικότητα πόρονται και με φανταστικό
τους διάρδικους τορέζεται στην σκατούσιον τό ρέμα,
γιαν μά τους λαρυγγόδερπεται θεία πολιτισμό.

Σάς δέν έφεδιτε ποτέ τους έγχρεου τό γιαταγύνη,
δέ σας οράντες μάζεια τετρασιωτη σκλαβιά.
Στό πινύριο σας, πλατύποτο, περιορισμόν, Βίλη κάπι
ειν' άπως τ' ανιχνεύσατο τής θάλασσας μαζιά.

Έμπρος και πάλι, ο "Έλληνες, έπιπρες με γρηγοράδα,
ος έργωσθούμε μάζεια κορί με γαρή καρδιά
νάλ λόρρη και στις μέρες μας ή θάνατη 'Έλλασα,
μήδη 'Έλλασα ήσαν Περικλή στις βάζεις της, πανιά!

Γρήγορας δίνεις ζωναγίκεται σε
λεπτούς τραγουδιστούς την εικόνη-
αι σύνθησισμά τής άγριότης, της
οποτάλγιας τής χαρώντων σύμπο-
χος τέλη πικετήληστων τόβουν.

"Έτοι με του ποίημα του έ
τυρφόστι:

"Ήβελα οδρουσια πουλάκι χορυπό
χορούμενο και ξένισεστο έναι θηβάνη
και κελαιδόντος τής άγριότης της πά
του μάχη - μέρα, η φωνή μου γι' αύτήν διασέτι.

"Ήβελα οδρουσια λουλούδι τρυφόρο,
έτοι θλωτόφρερα, γλυκό πρασόσι,
τής άφρια γάρη του φιλού της κα δαρή
μές στην χιλιάν πέτρογύητα γιορτάστι.

"Ήβελα οδρουσια θηγάνεος, η κάπιοις θεά,
τής πέτρας καθίδιο τη μολανάδα.
Μά πάρο, ολλείρενα! σε στίχοις θαίσερούς,
σάν τι μπορούστο, μέρε, νά κατορθώσω;

—Φ—

ΑΤ έ πρώτα κρινανθίσματα. Πρώτα και
πιτινθίσματα! Σάπιστε ήμωνή, Πέρασμα τό
χρόνια. Ξεχάστηκεν ο Μπουρλάς.
Ειδοβικό μηδεμόνιο τούτη η Βόμιση μίδις,
μερή του δινηθίμων — κάποτε — από την άφροι,
τη γλυκότητα, τη διάστατη θειανή θεά
διπτορέδουν τίς εισιθητες πιπάτες φυγές.